

Paul Chetreanu-Don

CONVORBIRI DIN INTIMITATE

Prefață de
Veronica Mateescu

Cluj-Napoca, 2018

Cuprins

Prefață.....	5
Experiența înainte de carte	9
Ședința 10 18.04.2013 – Joi – ora 14:00	20
Ședința 11 25.04.2013 – Joi – ora 14:00	27
Ședința 12 28.04.2013 – Joi – ora 11:30	34
Ședința 13 16.05.2013 – Joi – ora 14:00	41
Ședința 14 20.05.2013 – Luni – ora 16:00	45
Ședința 15 30.05.2013 – Joi – ora 14:00	49
Ședința 16 06.06.2013 – Joi – ora 14:00	56
Ședința 17 13.06.2013 – Joi – ora 14:00	61
Ședința 18 19.06.2013 – Miercuri – ora 12:30	67
Ședința 19 27.06.2013 – Joi – ora 14:00	72
Ședința 20 01.07.2013 – Luni – ora 18:00	77
Ședința care trebuia să se țină și nu s-a ținut	85
Ședința 21 22.08.2013 – Joi – ora 14:00	92
Ședința 22 27.08.2013 – Marți – ora 14:00	98
Ședința 23 11.09.2013 – Miercuri – ora 14:00	104
Ședința 24 17.09.2013 – Marți – ora 14:00	109
Ședința 25 26.09.2013 – Joi – ora 14:00	115
Ședința 26 03.10.2013 – Joi – ora 14:00	122
Ședința 27 10.10.2013 – Joi – ora 14:00	134
Ședința 28 17.10.2013 – Joi – ora 14:00	141
Ședința 29 24.10.2013 – Joi – ora 16:30	147
Ședința 30 31.10.2013 – Joi – ora 14:00	152
Ședința 31 28.11.2013 – Joi – ora 15:00	172
Ședința 32 05.12.2013 – Joi – ora 14:00	178
Ședința 33 09.12.2013 – Luni – ora 14:00	184

Ședința 34 19.12.2013 – Joi – ora 14:00	188
Ședința 35 09.01.2014 – Joi – ora 14:00	192
Ședința 36 16.01.2014 – Joi – ora 14:00	196
Ședința 37 23.01.2014 – Joi – ora 14:00	200
Comentariu fără ședință 30.I. 2014	205
Ședința 38 06.02.2014 – Miercuri – ora 14:00	207
Ședința 39 13.02.2014 – Joi – ora 14:00	211
Ședința 40 20.02.2014 – Joi – ora 14:00	214
Ședința 41 06.03.2014 – Joi – ora 14:00	217
Ședința 42... cea care nu a mai avut loc	
09.03.2014 – Duminică	223
Perioada de carantină a Dorei 28.04.2014 – Luni.....	264
Ședința 43 22.05.2014 – Joi – ora 12:00	272
Ședința 44 29.05.2014 – Joi – ora 10:30	277
Ședința 45 12.06.2014 – Joi – ora 10:30	284
Ședința 46 14.08.2014 – Joi – ora 10:00	293
Ședința 47 19.08.2014 – Marți – ora 10:30.....	301
Ședința 48 04.09.2014 – Joi – ora 14:00	308
Ședința 49 10.09.2014 – Miercuri – ora 14:00	314
Ședința 50 17.09.2014 – Miercuri – ora 14:00	318
Ședința 51 02.10.2014 – Joi – ora 14:00	325
Ședința 52 14.10.2014 – Marți – ora 14:00	330
Ședința 53 23.10.2014 – Joi – ora 14:00	334
Ședința 54 27.10.2014 – Luni – ora 14:00	340
Ședința 55 06.11.2014 – Joi – ora 14:00	345
Ședința 56 13.11.2014 – Joi – ora 14:00	349
Ședința 57 20.11.2014 – Joi – ora 14:00	353
Ședința 58 27.11.2014 – Joi – ora 14:00	356
Ședința 59 04.12.2014 – Joi – ora 14:00	364
Ședința 60 01.12.2014 – Joi – ora 14:00	368
Ședința 61 18.12.2014 – Joi – ora 14:00	373
Ședința 62 8.01.2015 – Joi – ora 14:00	380

Respect pentru oameni și cărți

Ședința 63 13.01.2015 – Joi – ora 14:00	385
Ședința 64 22.01.2015 – Joi – ora 14:00	388
Ședința 65 29.01.2015 – Joi – ora 14:00	395
Ședința 66 04.02.2015 – Miercuri – ora 15:00	398
Ședința 67 12.02.2015 – Joi – ora 14:00	403
Ședința 68 19.02.2015 – Joi – ora 14:00	406
Ședința 69 26.02.2015 – Joi – ora 14:00	411
Ședința 71 12.03.2015 – Joi – ora 14:00	418
Ședința 72 19.03.2015 – Joi – ora 14:00	423
Ședința 73 26.03.2015 – Joi – ora 14:00	427
Ședința 74 02.04.2015 – Joi – ora 14:00	432
Ședința 75 09.04.2015 – Joi – ora 14:00	436
Ședința 76 16.04.2015 – Joi – ora 14:00	443
Ședința 77 23.04.2015 – Joi – ora 14:00	447
Ședința 78 27.04.2015 – Luni – ora 14:00	452
Ședința 79 07.05.2015 – Joi – ora 14:00	457
Ședința 80 12.05.2015 – Marți – ora 13:00	461
Ședința 81 21.05.2015 – Joi – ora 14:00	465
Ședința 82 28.05.2015 – Joi – ora 14:00	469
Ședința 83 02.06.2015 – Marți – ora 13:00	471
Ședința 84 11.06.2015 – Joi – ora 14:00	475
Ședința 85 18.06.2015 – Joi – ora 14:00	480
Ședința 86 24.06.2015 – Joi – ora 15:00	485
Ședința 87 04.08.2015 – Marți – ora 14:00	490
Ședința 88 11.08.2015 – Marți – ora 14:00	494
Ședința 89 18.08.2015 – Marți – ora 14:00	500
Ședința 90 25.08.2015 – Marți – ora 14:00	504
Ședința 91 01.09.2015 – Marți – ora 14:00	510
Ședința 92 07.09.2015 – Luni – ora 17:00	515
Ședința 93 14.09.2015 – Luni – ora 17:00	520
Ședința 94 23.09.2015 – Miercuri – ora 15:00	525
Ședința 95 30.09.2015 – Miercuri – ora 11:00	529

Respect	Ședința 96 07.10.2015 – Miercuri – ora 14:00	534
	Ședința 97 14.10.2015 – Miercuri – ora 17:00	539
	Ședința 98 21.10.2015 – Miercuri – ora 14:00	545
	Ședința 99 28.10.2015 – Miercuri – ora 14:00	550
	Ședința 100 04.11.2015 – Miercuri – ora 14:00	554
	Ședința 101 11.11.2015 – Miercuri – ora 14:00	558
	Ședința 102 18.11.2015 – Miercuri – ora 14:00	564
	Ședința 103 25.11.2015 – Miercuri – ora 14:00	569
	Ședința 104 09.12.2015 – Miercuri – ora 14:00	574
	Ședința 105 16.12.2015 – Miercuri – ora 16:00	577
	Ședința 106 30.12.2015 – Miercuri – ora 11:00	580
	Ședința 107 28.01.2016 – Joi – ora 14:00	586
	Ședința 108 04.02.2016 – Joi – ora 14:00	592
	Ședința 109 11.02.2016 – Joi – ora 14:00	596
	Ședința 110 18.02.2016 – Joi – ora 14:00	600
	Ședința 111 25.02.2016 – Joi – ora 15:00	604
	Ședința 112 03.03.2016 – Joi – ora 14:00	608
	Ședința 113 17.03.2016 – Joi – ora 14:00	614
	Ședința 114 24.03.2016 – Joi – ora 14:00	617
	Ședința 115 31.03.2016 – Joi – ora 14:00	621
	Ședința 116 07.04.2016 – Joi – ora 14:00	626
	Ședința 117 14.04.2016 – Joi – ora 14:00	630
	Ședința 118 20.04.2016 – Miercuri – ora 14:00	636
	Ședința 119 28.04.2016 – Joi – ora 14:00	640
	Ședința 120 12.05.2016 – Joi – ora 14:00	645
	Ședința 121 19.05.2016 – Joi – ora 14:00	651
	Ședința 122 26.05.2016 – Joi – ora 14:00	655
	Ședința 123 09.06.2016 – Joi – ora 14:00	657
	Ședința 124 16.06.2016 – Joi – ora 14:00	661
	Ședința 125 27.06.2016 – Luni – ora 16:00	663
	Ședința 126 04.08.2016 – Joi – ora 14:00	669
	Ședința 127 11.08.2016 – Joi – ora 14:00	673

Respect pentru oameni și cărți

Ședința 128 25.08.2016 – Joi – ora 14:00	676
Ședința 129 07.09.2016 – Miercuri – ora 14:00	681
Ședința 130 15.09.2016 – Joi – ora 14:00	684
Ședința 131 22.09.2016 – Joi – ora 15:00	688
Ședința 132 29.09.2016 – Joi – ora 15:00	692
Ședința 133 06.10.2016 – Joi – ora 15:00	695
Ședința 134 27.10.2016 – Joi – ora 15:00	700
Ședința 135 02.11.2016 – Miercuri – ora 15:00	709
Ședința 136 17.11.2016 – Joi – ora 15:00	716
Ședința 137 24.11.2016 – Joi – ora 15:00	721
Ședința 138 15.12.2016 – Joi – ora 15:00	725
Ședința 139 05.01.2017 – Joi – ora 15:00	733
Ședința 140 12.01.2017 – Joi – ora 15:00	739
Ședința 141 19.01.2017 – Joi – ora 15:00	744

Experiența înainte de carte

Paul

Într-o zi de iarnă destul de friguroasă de 6 februarie primisem un telefon în jurul amiezii din partea celei care avea să se numească Dora (acesta este numele fictiv pe care pacienta mea și l-a ales). Auzeam în receptor o voce tremurândă, cu o oarecare neîncredere și o ușoară timiditate. Mi-a spus că primise numărul meu de telefon de la o colegă din cabinetul unde lucram care m-a recomandat pentru un proces terapeutic. Dora spunea că ar fi ceva destul de urgent, însă nu dorea să îmi divulge la telefon care era problema respectivă și insista să ne întâlnim cât de repede posibil, lucru care m-a bucurat, pentru că nici mie nu îmi place să aflu problemele pacienților prin telefon, ci prefer să observ și comportamentul fizic, care de multe ori divulgă mult despre ce simte sau cum se simte persoana. Fiind miercuri și având deja programul stabilit pentru săptămâna în curs am decis să programăm ședința pe 14 februarie, o zi de joi, la ora 14:00.

După închiderea telefonului am stat o perioadă de timp gândindu-mă la ce anume simțisem și ce anume îmi transmitea Dora prin această scurtă convorbire pe care o avusesem. De multe ori consider că primul impact cu pacientul este foarte important pentru ce urmează a se numi relația terapeutică.

Mi-o imaginam pe Dora o tânără pe la vârsta adolescenței din pricina vocii ei subțiri, cu o anxietate destul de puternică care îi învăluia gândirea. Dorința ei de a ne vedea cât de repede posibil îmi dădea de înțeles că toleranța ei la frustrare este destul de redusă și că disperarea ei (pe care mi-o imaginam poate un pic exagerat, probabil din cauza momentului dificil din viață pe care

Îl traversam atunci) părea a fi bazată pe niște evenimente acumulate cu care nu a reușit să se confrunte și de care a preferat să fugă. Știam că pare pripit și probabil absurd ca dintr-o discuție care a durat circa 2-3 minute să trag atâtea concluzii, însă asta percepeam la nivel contratransferențial că se întâmplă cu Dora, neînsemnând că pe asta urma să mă bazez în ceea ce va urma, însă de multe ori mi s-a confirmat că primul instinct avut la prima întâlnire și primele proiecții pe care le aveam asupra pacienților să mi se adeverească în viitor.

În același timp mă gândeam, oare care era motivul pentru care colega mea de cabinet mă recomanda pe mine și nu o primise la ea în procesul terapeutic. Să fi fost oare din pricina faptului că Dora îi era apropiată în viața cotidiană? Să fi fost faptul că eu sunt bărbat și ea femeie? Să fi fost vorba poate de o problemă personală, însemnând că undeva, la nivel contratransferențial, exista posibilitatea ca asta să dăuneze terapiei? Sau oare dorea să mă confrunte cu ceva anume, de care poate îmi era fie frică la nivel inconștient și ea să fi observat acest lucru, iar subiectivitatea mea să nu aibă deschiderea prismatică necesară pentru a o privi în față?

Normal că nu aveam nicio idee și luasem decizia de a nu o suna pentru a primi un răspuns real. Hotărâsem să încerc să îmi dau singur seama de toate și poate după încheierea terapiei cu Dora să-i cer un feedback asupra proiecțiilor mele legate de întrebarea ce a făcut-o să o trimită la mine și să nu o primească la ea în terapie?

Miercuri, în seara de 13 februarie, îmi deschideam agenda pentru a vedea ce mă așteaptă din punct de vedere organizatoric pe ziua următoare și eventual să îmi fac un shortbrief din memorie la ceea ce am lucrat săptămâna trecută sau la ultima ședință și ce anume ar fi bine să atingem în ședința ce va urma. Chiar mă amuz când scriu rândurile acestea, căci îmi dau seama

Respect pentru oameni și cărți

cât de relativ e totul și cât de puțin reușesc să fac lucrul acesta în timpul terapiei și cât de diferit este prezentul în fața anticipării viitorului. Sigur, tot acest proces are de-a face cu anxietățile mele personale și cu dorința mea de a deveni cât mai bun în ceea ce fac. Of... oare când o să-mi intre cu adevărat în cap că sunt doar un instrument în această meserie de care cel care vine se folosește și faptul că nu eu sunt bun sau rău, ci clientul. Sper că la un moment dat se va întâmpla și lucrul acesta și voi scăpa și eu de orgoliile acestea tâmpite, despre care pot spune că sunt din ce în ce mai rare. Revenind la răsfoitul agendei, văzusem numele de Dora prin agendă; un nume nou prin lista programărilor, care încă nu îmi spunea prea multe, dar îmi revenea în cap imediat imaginea copilului anxios care nu judecă limpede și nu tolerează frustrarea. Joi, ora 13:30, tocmai ce terminasem o ședință de terapie cu o clientă, mă așezasem în sala de așteptare, îmi aprinsesem o țigară și, deschizându-mi o doză de cola, mă uitam în agendă cine urma să vină în ziua respectivă. Numele Dora apărea scris în dreptul orei 14:00, și deja simțeam anxietatea cum începe să mă învăluie la gândul întâlnirii unui nou pacient. Asta nu îmi displace neapărat. Dimpotrivă, nesiguranța în fața unui nou client și faptul că îmi simțeam emoțiile îmi dădeau de înțeles cât de mult îmi place ce fac și cât de atașat mă simt de relația și de procesul terapeutic.

Soneria sună pe la 13:45, deja mă gândeam cât de serioasă va fi această clientă și că nu va întârzia la întâlniri. Deschid ușa și surpriză: o femeie de mult trecută de vârsta adolescenței cu niște ochelari rotunzi de tip Lennon sau Ozzy, cu părul încăruntit și tuns scurt asemeni unui bărbat, niște obraji roșii ca și când s-ar rușina de cineva sau ceva, cu o haină neagră și groasă de fâș umflat de puf pe interior și lung până în pământ care, pe lângă fermoarul interminabil, mai avea și vreo două sau trei cordoane care erau strâns închise pe ea, părea că încerca să se ascundă de

ceva anume, parcă era închisă într-o cutie în care nimeni nu ar avea acces, nici măcar ea. Un ghiozdan purtat în spate o însoțea pe Dora la intrarea în sala de așteptare. Uitându-se lung la mine îmi spune că îl caută pe Paul, i-am răspuns că eu sunt cel pe care îl caută, moment în care privirea parcă i s-a îngropat în gresia ce se afla sub picioarele noastre. Am întrebat-o dacă o pot servi cu o apă, ceai, cafea, ea răspunzându-mi cu un scurt nu, iar apoi i-am sugerat să se facă comodă dacă dorește și am poftit-o în cabinet. Procesul de a se face comodă a fost unul destul de frapant pentru mine: era ca și cum ar fi fost închisă cu câteva centuri de castitate și cheile lor erau tare bine ascunse într-un loc, în care nici ea nu știa prea bine unde să le caute. Îmi părea un pic TOC (tulburare obsesiv compulsivă) prin maniera ei, parcă stereotipă, de a face lucrurile, toate trebuiau aranjate cu grijă și mare atenție. Nici nu știu despre ce e vorba și iar încep cu diagnosticele astea, în care nici măcar nu cred. Rămăsese într-un final fără acea mască ce era reprezentată de acea haină. A ieșit la iveală o doamnă ușor gârbovită cu niște pantaloni roșii, care mă duceau cu gândul la Doroteea din Vrăjitorul din Oz, o cămașă simplă și niște ochi nesiguri și care în același timp erau nerăbdători să înceapă terapia. Am intrat în cabinet, iar înainte de a începe, Dora m-a rugat să o îndrum spre baie. Mă și gândeam câtă anxietate mustește între acești patru pereți, eu cu ale mele, ea cu ale ei. Conducând-o spre baie am putut să-i privesc mersul. Părea a fi al unui pinguin, cu pași mici și o mică legănare de pe o parte pe alta. La asta se adăuga, în imaginația mea, haina lungă și neagră care îmi întărea imaginea pinguinului. O Doroteea în formă de pinguin, mă și gândeam dacă nu cumva un pinguin i-ar fi lipsit Doroteei în călătoria ei.

Se pare ca imaginea proiectată de mine în urma convorbirii telefonice nu era chiar atât de eronată, Dora chiar părând un copil,

însă captivă într-un corp de femeie matură, cu aceeași voce tremurândă, dar mult mai anxioasă decât mi-am imaginat.

Revenind de la baie, Dora decisese să se așeze pe canapea, nu pe fotoliul unde de obicei stau eu (las pacienții să aleagă unde doresc să se așeze, pentru a se putea simți cât mai confortabil, normal, fără a-i întreba) și a început să îmi povestească că ea a mai fusesse într-un proces terapeutic în trecut, fiind diagnosticată cu depresie, luând chiar medicamente pentru aceasta. Ședința decurgea destul de straniu, nu pot spune că primisem multe informații din partea ei (Dora îmi expunea doar defensele ei), încât să-mi dau seama de adevărata problemă. Ceea ce mi-a rămas din toată ședința era că îi este frică de doctori și de aceea preferă să vină la psihoterapeut, căci noi suntem, am fi un altfel de doctori. Însă chiar dacă pe cale verbală Dora nu oferea prea multe detalii, corporalitatea ei o trăda. Stătea pe un colț al canapelei, cu fundul jumătate levitând în aer, picioarele apropiate, frământându-și mâinile în permanență pe tot parcursul ședinței, cu fața înroșită total, iar frazele pe care le rostea aveau aceeași voce tremurândă ca la telefon, însă total sacadate, de multe ori legăturile dintre fraze erau de neînțeles, parcă era un disc zgâriat care sărea în permanență. Mi-era clar că Dora era anxioasă tun, însă nu reușeam să o încadrez undeva în capul meu.

Îmi amintesc că în timpul ședinței mă gândeam la colega mea de cabinet și la ce dracu i-a fost în cap, să mi-o trimită fix mie în terapie și ce anume voi face cu ea? De unde să o apuc și încotro să mă îndrept? Mă simțeam total inutil pentru Dora și confuzia ce se petrecea în capul meu era una gigantică.

După această întâlnire mă aflu într-un mare dubiu. Consideram că Dora are nevoie de un pic de medicație, pe lângă psihoterapie, însă cum să o trimit la un psihiatru să îi prescrie probabil niște anxiolitice, când singurul lucru personal pe care mi l-a împărtășit azi Dora era acela că îi este frică de doctori.

Ar fi însemnat să distrug relația terapeutică înainte de a o începe, așa că am decis să nu îi spun nimic de nici un psihiatru, ci să mai observ vreo câteva ședințe cum evoluează starea ei și apoi să îi sugerez un psihiatru, în cazul în care consider că va mai fi cazul, cu riscul de a distruge relația terapeutică.

După ședință consideram că am fost pur și simplu acolo pentru Dora, nu am fost nici bun nici rău, doar am existat între acei patru pereți și în transferul care mi-l oferea. Nu știu de ce, dar parcă simțeam că de asta avea nevoie, necerându-mi și nedorind nimic mai mult de la mine decât simpla mea prezență care să o asculte, simțeam că îmi transmitea să o iau ușor, să nu sparg cu picamerul de la început toate zidurile. La sfârșitul ședinței o întrebam pe Dora cum a fost pentru ea ședința de azi și mi-a răspuns că s-a simțit derutată și confuză, dat fiind faptul că consideră că nu a știut să îmi răspundă la majoritatea întrebărilor [îmi venea în cap acel elev eminent care pentru ora aceasta nu și-a făcut temele (nu că eu aș fi fost în stare să-i ofer un răspuns concret asupra ceva)] și că își dădea seama cât de puțin se cunoaște și ce puțin contact are cu sinele ei. Fac asta de multe ori în terapie, cer un feedback imediat, pentru a vedea cum le-ar fi lor cât mai confortabil, până simt că avem acea relație terapeutică și avem încredere unul în celălalt pentru a putea penetra mai adânc în lucruri, idei, convingeri etc.

Următoarele opt ședințe, până a-i propune Dorei să începem demersul pentru scrierea acestei cărți, am abordat multe subiecte din viața ei, însă parcă pe niciunul nu dorea să-l aprofundeze, totul se petrecea la un nivel platonice, nimic foarte confruntativ, nimic foarte intrigant, totul era la un mod declarativ, nu reușeam să îi simt emoționalitatea ei autentică, parcă toată viața ei era un dat, iar ea privea din exterior totul. Era ca un actor care se privea pe sine la televizor în rolul propriei vieți.

Am putut observa că Dora este o persoană destul de solitară, refugiul ei fiindu-i scrisul și biblioteca. Singurele lucruri care deveneau intime și personale cu și despre Dora erau micile „cadouri” pe care mi le oferea la sfârșitul fiecărei ședințe. Ea fiind istoric de profesie, deținea anumite scrieri și traduceri pe care mi le înmâna la sfârșitul ședințelor. La sfârșitul uneia dintre ședințe mi-a adus să văd cadoul ei preferat și anume un album de Hundertwasser în care era scrisă următoarea dedicație : „pentru o persoană vie”. Am realizat atunci discrepanța dintre viața ei aparent ștearsă din realitate și dorința ei interioară de vitalitate. Parcă acel album al lui Hundertwasser îi reflecta perfect interiorul. Un interior plin de culori haotice în așteptarea unui ghidaj care să le alinieze într-o formă.

În timpul acestor opt ședințe, vocea ei începu să capete o stabilitate, o anume liniște, un anume calm, însă mâinile se frământau în continuare între ele, iar șezutul ei pe canapea începea parcă să-i devină din ce în ce mai confortabil.

Îmi dădeam seama de tendința ei de a controla terapiile prin acele daruri oferite la sfârșitul ședințelor și dorința ei ca eu să aflu lucruri despre ea parcă de oriunde altundeva decât din gura ei, însă încă nu doream să o confrunt cu această situație considerând că relația începe să se stabilizeze și nu doream să distrug ceva în privința asta, simțeam că îmi trebuie enorm de multă răbdare cu Dora, căci o vedeam cât de greu îi vine să se deschidă și parcă dacă aș fi făcut vreun pas, nu neapărat greșit, ci mai degrabă radical, urma să reentre în cochilia ei. În scrierile ei puteam identifica elemente profunde din existența ei, cu care o confruntam indirect prin propriul ei scris, în fiecare ședință.

În această perioadă eu deveneam din ce în ce mai fascinat de imaginația, creativitatea și inteligența ei, ceea ce nu arătam, căci simțeam că undeva acesta parcă era mecanismul ei defensiv, să intelectualizeze totul și ceilalți să o aprecieze pentru asta, când

undeva în sinele ei și-ar dori și ca oamenii să o accepte așa cum este, fără a trebui să fie tot timpul bună la ceva, pentru a-și procura apropiere emoțională cu oamenii din jur. Începusem să aștept ședințele cu ea cu nerăbdare și timpul terapeutic mi se părea de fiecare dată prea scurt pentru terapia cu ea. Știam că probabil mă proiectam în ea și asta m-a făcut, vreo două ședințe, să devin ca un copil care parcă își aștepta jucăria preferată pentru a se simți în largul său și a-și oferi plăcere. Însă am analizat repede ce se petrecea cu mine vizavi de Dora, încât proiecțiile mele personale să nu intervină în procesul terapeutic.

Într-una dintre ședințe, ca de fiecare dată, la finalul ședinței, Dora mi-a adus o cărțuție cu povestea ei preferată din copilărie. Povestirea era despre un arici care avea nevoie de un urs lângă el pentru a se putea feri de vulpe. Nu cunoșteam povestea, deși îmi plac poveștile. Dora susținea des că ea se simte ca un arici și analizând această analogie a propriei persoane cu ariciul, spunea că are nevoie de niște țepi de protecție pentru a se putea apăra de oricine i-ar putea intra în intimitate. Acești țepi păreau a fi compuși din supra intelectualizarea fiecărui lucru, nereușind să ia un lucru așa cum îl simte, tot timpul trebuia să-l treacă prin filtrul rațiunii și al inteligenței și, de cele mai multe ori, acolo se și oprea procesul ei de simțire. Oricând o întrebam pe Dora de vreo emoție, instinctual ea încerca să raționalizeze totul și să explice printr-un mod logic și rațional tot ce crede că simte evitând exact emoția. Iar ursul, ursul din povestea vieții actuale a ei pare că este persoana mea. Eu? ciudat... nu m-aș fi gândit niciodată că cineva și-ar putea proiecta astfel de lucruri în mine... eu, cu toate incertitudinile și dubiile mele?

Umorul Dorei îmi părea încântător. Era asemeni umorului englezesc, având și doza perfectă de sarcasm pentru a stârni oricui râsul, sau cel puțin mie.

În aceste prime ședințe pot spune că cel mai important subiect, din punctul meu de vedere, a fost un abuz sexual, care nu se terminase cu penetrare, însă acest abuz avusese loc destul de timpuriu în viața ei, deci Dora l-a putut percepe cum vedea ea lucrurile atunci, și, „printre altele” era o femeie de vârstă a doua care se afla încă la stadiul virginității sexuale. Să nu fi făcut vreo legătură între virginitatea ei și acel abuz cred că l-aș fi făcut pe Freud să se învârtă în mormânt, însă această idee rămăsese ipotetică în capul meu, considerând că poate nici ea și poate nici eu nu eram pregătiți pentru a atinge subiectul sexualității ei. Îmi amintesc că am rămas surprins că a adus atât de repede discuția despre acest abuz în cadrul terapeutic. Oare voia să mă șocheze cu asta? Sau dorea să devin acel urs hiperprotectiv, apărându-i vulnerabilitatea? Sau poate chiar era pregătită să vorbească despre asta și eu eram cel care nu era pregătit.

Începeam să o înțeleg tot mai clar pe Dora, înțelegând tot mai ușor psihodinamica din mintea ei și identificând tot mai ușor ceea ce simte și ceea ce își dorește.

În cabinet, canapeaua părea a-i fi perfect confortabilă, așezându-se parcă mai adânc în ea, mâinile continuau să se frământa, însă nu cu aceeași intensitate și frecvență ca până acum, mai existau și pauze, părea că devenea din ce în ce mai liniștită și mai încrezătoare în procesul terapeutic, iar motivația pe care o avea de la începutul terapiei noastre începea să prindă contur și în mintea ei.

O altă temă importantă apărea prin a opta ședință când îmi vorbea despre vărsat. Deși vărsăturile nu mai erau prezente, din cauză că nu își mai permitea să mănânce dimineața, de frica de a nu vărsa din nou, având un comportament evitant, se pare că în trecut s-a confruntat cu un soi de comportament bulimic.

Mă gândeam cât de greu trebuie să fie să te opui instinctelor tale primare de a socializa, pulsionilor sexuale și celor alimentare.

Pe undeva îi apreciam tăria /puterea ei, însă, în același timp, o compătimeam că nu are aceeași putere de a se bucura de viața ei emoțională, care la nivel de dorință fierbea în ea, însă inhibarea propriei emoționalități de atâta timp o făceau ca aceste inhibări permanente ale dorințelor, fie ele sexuale, de plăcere, de alimentație să o definească pe Dora ca personalitate, uitând sau negând latura aceasta a ei, însă undeva în mine și poate chiar în ea simțeam că, dacă a avut puterea de a-și inhiba toate aceste lucruri, va avea puterea și să le schimbe, dacă îi creează un asemenea disconfort, încât ajunge de cele mai multe ori la stări psihosomatice.

Înaintea celei de a noua ședințe mă gândeam cum aș putea să-i fiu și mai de folos Dorei, cum aș putea-o ajuta să intre și mai mult în contact cu sinele și emoționalitatea ei. Probabil aceste texte ce mi le oferea Dora la sfârșitul ședințelor numai nu îmi urlau în fața ochilor, dar părea că eu am fost prea orb să le văd sau prea surd să le aud, sau probabil prea fermecat încât a-i da Dorei sugestia de a scrie o carte împreună despre procesul nostru terapeutic, în speranța că o va ajuta pe Dora să se confrunte cu ea și în spațiul ei de confort, respectiv în scris, căci observasem impersonalitatea ei în textele pe care mi le oferea, și mă gândeam să o ajut pe Dora și pe altă cale, pe lângă cea psihoterapeutică, prin ea să fi putut vorbi deschis despre ea în scris.

Propunerea i-am făcut-o la sfârșitul ședinței. Înainte de a-i spune resimțeam o puternică senzație de anxietate de a nu fi respins cu această propunere, cu siguranță asta venindu-mi de la abandonul tatălui meu. Dora mi-a răspuns ușor evaziv, nu părea nici că și-ar dori, nici că nu și-ar dori. Eu aveam speranța de a fi entuziasmată, însă nu a fost așa. Simțeam totuși o oarecare atracție și o dorință care îi stârneau curiozitatea Dorei, parcă ceva din propunerea mea o tenta puternic, însă, în același timp, ceva o reținea, probabil o frică sau cine știe ce. Nu pot spune că nu m-am simțit dezamăgit văzându-i reacția, speram că ședința următoare